

PETCU ABDULEA

LA
BANCHET
CU
DOMNUL ALFABET

Gata, anul școlar s-a încheiat,
Cursurile s-au terminat,
Fiecare literă e foarte bucuroasă
Că e știută de toți copiii din clasă.

Și, imitându-i pe alți absolvenți,
Elevi sau studenți,
Literale din alfabet
Au organizat și ele un banchet,
Cu mâncăruri mii
Pentru literele-copii
Care încă sunt mici,
Așa că, pentru dumnealor,
Au gătit mame și bunici.

Întâi s-a făcut o adunare
Și-au hotărât ca fiecare
Să aleagă un fel de mâncare
Sau un desert, ceva
Care să înceapă cu litera sa.
De exemplu, cu **a**.

S-au opus doar vreo doi-trei,
Și anume acei
Cum ar fi **X**, **Y** sau **Ă**,
De ce? Pentru că
Aceste litere nu sunt prezente
În fața numelor
De alimente.
Dar, ca la orice votare,
Decid forțele majoritare.

Iată-i! cu ochii la bucate stau,
Să vedem ce preferințe au,
Deși toți, până la urmă,
Din toate vor gusta,
Dacă... mai rămâne ceva.

Că la mâncare
E concurență mare.
Dar la început, fiecare
Se repede la ce-i place mai tare

Și, bineînțeles,
Așa cum s-au înțeles
Și cum am spus
Mai sus,
Oricine,
Fie băiat, fie fată,
Va respecta hotărârea luată
Și nu va mânca
Decât ceea ce începe
Cu litera sa.

Să le urmărim discret
În ordinea din alfabet.
Deci la început vom afla
Ce preferă prima literă,
Adică **A**.
Că pe mese se răsfață
Mai multe bunătăți cu **A** în față:
Alviță și **a**mandine,
Ananas și **a**cadele fine,
Ardei
Prăjiți în ulei,
Un **a**vat fript, cu mujdei,
Și altele, ar trebui să le scriu,
Că nici nu le mai știu

Așa pe de rost:

Arpacăș îndulcit, de post,
Arahide doar un pic sărate,
A fine prin zahăr date
Și altele-așteptând aliniate,
Câte și mai câte bucate...

A:

Se uită spre A colegi și colege,
Oare ce va alege?

A, gură mare, spune
Că ar vrea niște aalune
Și știe A ce vrea: alune,
Sunt așa de bune...

Ați gustat vreodată
O alună glazurată
Îmbrăcată-n ciocolată?
Sau din cele obișnuite,
Dar calde, proaspăt prăjite,
Ce miros ca un balsam,
De ies vecinii la geam?

Ă:

Ă strigă
Că preferă... mămăligă!
Fiindcă are trei de ă
Și fiindcă, mi se pare,
Cu Ă nu-ncepe niciun fel de mâncare,
Dar ia să ne închipuim
Că o bucătăreasă drăguță,
Vreo bunicuță,
Lângă mămăliguță
Îi pune și-o sarmăluță...
Nu-i așa
Că poftești și dumneata?

Â:

Nici cu Â nu începe nimic,
Așa că Â se rezumă la un mizilic:
Pââine, brâânză și câârnați
(Sper că nu salivați),
Adică un meniu mai ușor,
Că măcar îl au pe â în interior.
Și aceste bucate
Sunt făcute toate
Nu industrial, ci de mână,
În casă ori la stână
(Mână, stână – ați observat,
Tot cu â, neapărat).

B:

B dă târcoale
Tăvii cu bbaclavale.
Stau frumos aliniate,
Rumenite, înfoiate,
Zeci de baclavale-nsiropate.
Cu miez de nucă destul,
Cum se făceau la Istanbul
Pentru sultani și pașale,
Baclavale! Baclavale!
B e norocos,
Cu B începe desertul cel mai gustos,
Baclavale turcești,
Ce să-ți mai dorești!
Aferim, bre!... și aman!
Cred că-n altă viață
B a fost musulman.

C:

Litera C n-are nevoie de interpret
Și se adresează direct:
-Fraților, dacă mă iubiți,

Lăsați-mi mie **cc**artofii prăjiți,
E norocul meu, frate,
Să-nceapă cu **C** așa bunătate,
Uit că vreau să fiu suplă,
Așa că vreau o porție dublă.
Cartofii prăjiți
Parcă sunt vrăjiți.
Zece vieți dac-aș avea,
De ei nu m-aș sătura.

D:

D și-a tras în față
Două boluri cu **dd**ulceață,
Dar, după cum se aude,
În **dd**ulceața de **dd**ude
Colegii i-au pus
Și un degetar
De muștar.
D, cu lingurița gata de atac,
Nu zice nici păs,
Iar colegii abia așteaptă
Să izbucnească în răs.

E:

E ia singur,
Nu mai cere,
Se înfruptă cu **ee**clere,
Sau, cum zic unii, **e**cleruri,
Piccate parcă din ceruri,
Cu cremă multă, aromată
Și, până la urmă, a luat tava toată
Și-a plecat printre mese haihui,
Să nu mai dea nimănui.

F:

F se mișcă
Pe lângă cupele cu **ff**rișcă.

Pentru el nimic nu-i mai gustos,
Însă **F** e foarte rușinos
Și mănâncă doar când crede
Că nimeni nu-l vede.
Iată-l, ia pe furiș
O cupă mare și grea,
Dar se-mpiedică și cade
Cu nasul în ea.

G:

G,după cum se vede,
Nu se numără printre sfioși
Și, nerăbdător, se repede
Spre platoul cu **ggogoși**.
Și-a clădit în față, nene,
O piramidă precum cele egiptene.
Putem ghici câte **gogoși** mâncase
După mustățile de zahăr albicioase.

H:

H, ce credeți că vrea?
Cutiile cu **hhalva**.
Nu zice „o cutie sau o jumătate”,
El vrea cutiile toate,
Halva cu cacao, cu alune,
Cu susan, cu stafide dulci și bune,
H se îndoapă cu atâta bucurie,
Că-i iertăm simpatica sa lăcomie.

I:

I se apropie de microfon
Și zice cu cel mai firesc ton:
-Prieteni, lăsați-mi mie
Oala cu **iiahnie**,
Eu am găsit-o, după miros,
Că era într-un loc mai întunecos
Și nu dau nimănui, scuze,
E așa de bună,

De te lingi pe buze.

Î:

Î cu degetul arată
Către înghețată.
Alintat acasă de toți, e obișnuit,
Ca un pașă, să fie servit,
Dar aici e cu autoservire,
Adică pe apucate,
Literale care nu îndrăznesc
Rămân nemâncate.
Degeaba-i spui
Că aici niciun chelner nu-i,
Cred că până la urmă
Își va pune pofta-n cui.

J:

J nu se uită la cornulețe, la saleuri,
Se îndreaptă spre masa cu jjeleuri,
Le-a observat
De cum a intrat,
Roșii, verzi, vreo zece culori,
O, ce comestibile flori!
Și moi, se duc singure pe gât,
N-ai timp de vorbă,
Doar mănânci și atât.

K:

K, desigur, a optat
Pentru kkaizer afumat,
Grozav îi place,
Doar mănâncă și tace,
Feliuțe roz, subțiri,
Rulate ca niște mici trandafiri,
Iar K întreabă din priviri:
„-Oare o mai fi ceva
Care să înceapă cu litera K?”

L:

L ține regim, doar gustă
Llămâie cu llangustă,
Regim de slăbire, zice ea serioasă,
Ca să-și impresioneze
Colegele de clasă,
Dar părinții spun că acasă
E prima la masă,
La slăbit nu se mai gândește
Și mănâncă tot ce se gătește.

M:

M a ochit două castroane
Umplute cu mmacaroane,
Se laudă că știe
Chiar el să le gătească
După o rețetă italienească,
Cu brânză, cu miere și nucă,
Ne face la toți poftă,
Dar cine mai apucă?
Și el a demonstrat că poate
Să le mănânce pe toate.

N:

N refuză mici, copane,
Vrea numai nnapolitane,
Degeaba i-au spus părinții
Că i se strică dinții.
El zice că are această vocație:
Să ronțăie napolitane și-n recreație.
Și încă o informație:
Cică, dacă nu-i dau bani,
El apeleză la alocație.

O:

O mereu repetă:

„-Oouă oochiuri și oomletă,, .
Și se servește din amândouă,
Nu se mai satură de ouă,
Ar lăsa terenul gol,
Dar a auzit la TV de colesterol.
Ce e acela nu prea știe,
Oricum, trebuie să fie,
Un fel de boală, o anomalie
Și O se teme de orice doctorie.

P:

P are dinainte
Cinci sortimente de pplăcinte,
Cu mere, cu brânză, cu dovleac,
Cum îi sunt lui pe plac.
Și mai dispare câte-un morman,
Unele se teleportează
La el în ghiozdan.
Principiul său nu-i dintre cele sfinte
Și anume:„ La plăcinte înainte!”.

Q:

Q, venit din străinătate,
Poate vrea doar chestii rafinate,
Dar îl văd mâncând de toate.
Nu-l las în pace
Și-l întreb dacă-i place.
Băiat sincer, nu se-ascunde
Și, amabil, îmi răspunde:
-Ce să spun!...
Mâncare românesc tare bun!

R:

R de la început s-a așezat
Lângă o rruladă cu rrahahat,
O combinație de invidiat.
Fie de cofetărie,

Fie gătită în propria bucătărie,
E o minunăție.
Pufoasă, aromată,
„De cine-o fi fost inventată?”
Se întreabă R mirată.
Și, când crezi că s-a săturat,
Mai ia o felie imediat.

S:

„-Eu preferințe mari nu am,
Doar ssendvișuri cu ssalam,
Sortimente extra, că eu le știu,
Uite: salam săsesc, de vară, de Sibiu,
Iar destinul sau altcineva
Le-a pus chiar în fața mea,,
Atât a putut să zică
Și, fiindcă îi e frică
Să nu se repeadă și alt pofticios,
S-a apucat de mâncat serios.

Ș:

Ș și-a rezervat o cotă
Din platoul cu șșarlotă.
Dragostea lui supremă
Sunt prăjiturile cu cremă.
Într-un clasament, un fel de joc,
De l-ai întreba pe Ș,
Șarlota ar fi pe primul loc.
Și dragostea lui e reală,
Dovadă: tava e aproape goală.
Ne-a spus la toți, așadar,
El se face cofetar.

T:

„-Eu nu plec de-aici nici mort
Până nu-nfulec un ttort,,
Așa a zis, dar știu bine

Că-i plac și amandine,
Sarailii, savarine,
Însă el ne-a spus drept
Că prăjiturile au un defect.
Care este? Ghici!
Cică, față de tort,
Prăjiturile sunt prea mici.

Ț:

Ț, o fată mofturoasă,
Vrea numai țelină rasă.
A văzut că pe nicio masă
Nu e țelină rasă
Și ea exact asta vrea,
Nimic altceva.
Ca și acasă, toți o roagă, insistă...
De-aia fratele ei a poreclit-o
Mica teroristă.

U:

-Preferințele mele
Sunt aceste uuscățele,
Fragede, cu zahăr pudră pe ele,
S-aud cranț, cranț între măsele.
Văd că farfuriile sunt pline,
De aceea, lângă ele
Mă simt foarte bine
Și, după părerea mea,
Doar în rai te simți așa.

V:

-Eu aș vrea, dintre atâtea bucate,
Numai vvinete tocate,
Știu cum se fac, cu ceapă tăiată mărunt,
Cu ulei și-un strop de unt,
Vă spun și-un secret, așa ca o paranteză,
Să le puneți și-un pic de maioneză...

Astfel să le pregătiți
Și-o să mă căutați la școală
Ca să-mi mulțumiți.

W:

W a căutat prin dicționare,
Dar cu W nu-ncepe nicio mâncare,
Doar cuvântul whisky era
Și W chiar l-ar gusta,
Dar nu știe
Cum se scrie
Și-apoi whisky e unul
Dintre alcoolurile tari,
Nu trebuie să-l bea
Nici oamenii mari.
Deci ce să mănânce? Ce?
Zice că va inventa el o pizza
Și, scrisă cu dublu ve,
S-o numească Wizza,
Să deschidă-o Wizzerie,
Să scape de sărăcie.

X:

Am înțeles ce vrea X:
Pungi pe care scrie „sticks”,
Nu cu x, dar – spune el –
„Oricum, se pronunță la fel ”,
Deci nu contează
Și, cu un stick între buze,
De parcă fumează,
Pe lângă pungi
Mereu patrulează.

Y:

Y (i grec)

Papă tot ce-i a la grec,
Ia din tort, fursecuri, chec
Și zice că-s a la grec.
Ciupește de la toți
De parcă a absolvit
O școală de hoți.
Deci, dacă-l vedeți că apare,
Luați-vă măsuri de apărare:
Trageți lângă voi tăvi, farfurii,
Că le golește cât ai clipi.

Z:

Z știe ce e gustos:
Zmeură cu zzahăr tos,
Zmeură bio, nene,
După normele europene.
Cică s-a spus într-o emisiune
Că e mâncarea minune,
Poți să mănânci cât poftești,
Că nu te-ngrași, ba chiar slăbești.
Dar zahăr să presari puțin, un norișor,
Să fie un pic de alb, pentru decor.

Iar eu și dumneavoastră,
Care n-avem gusturi alese,
Mâncăm ce rămâne pe mese.
Dar cine poate garanta
Că mai rămâne ceva?

Și după banchet ce se va-ntâmpla?
Toate literele vor pleca
Într-o tabără, undeva,
Spre brazii cu verde lumină,
La marea de albastru plină
Sau la bunici, la țară.
Vor petrece o vară

Extraordinară,

Despre care vor scrie apoi,
Pe tabletă ori pe albele foi,
O poveste pentru voi,
Pe care, până-n zori,
Să le-o citiți părinților
De zece, de o sută de ori.

Iar o elevă, îndrăgind tare
Acele litere fermecătoare
Și cum fiecare, cuminte,
Se-așază lângă altele, formând cuvinte
Cu care, iată, prin aceste foi,
Se poate „vorbi” acum cu voi,
S-a apucat și-a scris încet, încet
O poezie despre Domnul **ALFABET**:

Alfabetul

Alfabetul este
Cea mai frumoasă poveste.
Ar fi, zic unii,
Prima minune a lumii.
El din adâncul istoriei coboară
Și nici timpul,
Nici progresul tehnic
Nu-l doboară.
Este o invenție fabuloasă,
Stai liniștit în casă,
Deschizi o carte
Și, deodată, auzi de departe,
Din alte epoci, magice cuvinte
Ale strămoșilor
Ce-au trăit înainte.
Cum va fi gândit oare
Omul din vechime care

A scrijelit pe-o piatră sau pe un lemn
Primul semn?

Poate că-nsemna apă sau un nume,
Apoi, în întreaga lume,
S-au extins semne asemănătoare,
Era un fel nou de comunicare,
Genială idee...

A fost ca o scânteie
Dată, poate, de Dumnezeu,
Iar acum toți, și tu, și eu
Putem afla, ca-ntr-un vis,
Ce au scris

Filozofi, învățați, genii
Înainte cu secole sau milenii.

Tainele cărții
Sau cele de pe NET
Ni le deschide dragul **ALFABET**.